

PROTOKOLLAT

i

FAGLIG VOLDGIFT

Specialarbejderforbundet i Danmark

(advokat Jørgen Rønnow Bruun)

mod

Finansministeriet, Personalestyrelsen

(kammeradvokaten ved advokat Lise Høy Falsner)

Denne sag angår fortolkningen af bestemmelsen om betalte pauser i § 9, stk. 3, i en mellem parterne indgået organisationsaftale. Sagen er indbragt for en faglig voldgiftsret med Henning Dam, StK, og Michael Haas, SiD Københavns Gartnere, (udpeget af klager) samt kontorchef Peter Friis og specialkonsulent Anne Braad Honoré, begge Personalestyrelsen, (udpeget af indklagede) som medlemmer og med undertegnede højesteretsdommer Poul Søgaard som opmand.

Voldgiftsforhandling har fundet sted den 15. april 2004. Der blev herunder afgivet forklaring af forretningsfører **A**, SiD, samt chefkonsulent **B** og fuldmægtig **C**, begge Personalestyrelsen.

Påstande

Klager, Specialarbejderforbundet i Danmark, har nedlagt påstand om, at indklagede tilpligtes at anerkende, at alle pauser under ½ time med rådighedsforpligtelse skal medregnes til arbejdstiden, jf. organisationsaftale af 19. maj 2003 for landbrugsarbejdere, gartneriarbejdere, gartnere og forsøgsmedarbejdere.

Indklagede, Finansministeriet, Personalestyrelsen, har påstået frifindelse.

Overenskomstforholdet

Efter forhandlinger mellem parterne blev der den 30. januar 2002 opnået enighed om at forny organisationsaftalen for landbrugsarbejdere, gartneriarbejdere og gartnere samt for forsøgsmedarbejdere ved Danmarks JordbrugsForskning. I et af parterne underskrevet forhandlingsprotokollat af 12. februar 2002 hedder det bl.a.:

"Der indføres med virkning fra 1. oktober 2003 betalt spisepause med følgende bestemmelse:

Nyt stk. 3: Pauser af mindre end ½ times varighed, hvorunder den ansatte skal stå til rådighed for arbejdsgiveren og ikke kan forlade arbejdsstedet, medregnes i arbejdstiden. Andre pauser medregnes ikke.

...

I cirkulæret indføres en bemærkning om ændrede arbejdstidsregler, herunder om betalt spisepause."

I cirkulære om løn- og ansættelsesvilkår for landbrugsmedarbejdere, gartneriarbejdere, gartnere og forsøgsmedarbejdere 2002, udsendt den 19. maj 2003, og hvori den nye organisationsaftale er gengivet, hedder det:

"Der indføres betalt spisepause, jf. § 9, stk. 3."

...

§ 9. Arbejdstid

...

Stk. 3. Pauser af mindre end ½ times varighed, hvorunder den ansatte skal stå til rådighed for arbejdsgiveren og ikke kan forlade arbejdsstedet, medregnes i arbejdstiden. Andre pauser medregnes ikke.

..."

I den tidligere organisationsaftale (1999) hed det i § 7 om arbejdstid i stk. 3: *"Arbejdstiden afbrydes af spisepause efter lokal aftale."*

Forud for de forhandlinger, der førte til indgåelsen af organisationsaftalen i 2002, fremsendte klager den 13. november 2001 sine ændringsforslag til indklagede. Et af forslagene til ændring af § 7 hed *"Betalte Frokost- og middagspauser"*.

Indklagedes oplæg til forhandlingerne, i form af et udkast til aftale om arbejdstidsregler for ansatte i staten mv., indeholdt i § 3 en bestemmelse, der er identisk med den bestemmelse, som efterfølgende blev aftalt mellem parterne og indsat i den nye organisationsaftale § 9, stk. 3. Det er oplyst, at formuleringen af bestemmelsen er hentet fra en identisk bestemmelse i aftale om arbejdstidsregler for statens tjenestemænd.

Opmandens tilkendegivelse

Efter forhandling og votering kunne der ikke blandt de af parterne udpegede medlemmer af voldgiftsretten opnås flertal for en afgørelse. Afgørelsen skulle derfor træffes af opmanden, som tilkendegav sin opfattelse af sagen:

Bestemmelsen i organisationsaftalens § 9, stk. 3, kan efter sin ordlyd forstås således, at alle pauser, der opfylder de angivne kriterier, medregnes i arbejdstiden, uanset om der afholdes én, to eller flere sådanne daglige pauser. En sådan forståelse støttes til en vis grad af, at klager forud for forhandlingerne om en ny organisationsaftale bl.a. foreslog indført en bestemmelse om betalte frokost- og middagspauser.

Heroverfor står imidlertid, at bestemmelsen om betalte pauser i forhandlingsprotokollatet af 12. februar 2002 præsenteres som indførelse af "betalt spisepause", en formulering, der gentages i cirkulæret af 19. maj 2003. Denne formulering må naturligt forstås som én betalt daglig spisepause, der opfylder kriterierne i § 9, stk. 3. At dette har været meningen med bestemmelsen, støttes af forklaringerne om forhandlingsforløbet. Det må efter forklaringerne lægges til grund, at indklagede under hele forløbet har forudsat, at det drejede sig om én betalt spisepause pr. dag, og at klager ikke udtrykkeligt har præciseret en forudsætning om, at kravet kunne angå flere daglige pauser. Det må endvidere lægges til grund, at indklagede i sine beregninger af omkostningerne ved ordningen forudsatte én daglig pause på en halv time. Selv om klager ikke deltog i disse beregninger, var parterne dog enige om, at den samlede omkostningsbelastning pr. år kunne ansættes til 3,5 mio. kr. Desuden bemærkes, at ordvalget i *APS* mail af 6. februar 2002: "... den betalte middagspause ..." af indklagede naturligt måtte opfattes på den måde, at der var en fælles forståelse af bestemmelsen, således at den angik én betalt daglig spisepause.


Opmanden finder herefter, at den omtvistede bestemmelse må forstås således, at én daglig pause af mindre end en halv times varighed, hvorunder den ansatte skal stå til rådighed for arbejdsgiveren og ikke kan forlade arbejdsstedet, medregnes i arbejdstiden, og at andre pauser ikke medregnes.

Klagers påstand kan derfor ikke tages til følge, og indklagede vil blive frifundet.

Parterne tog opmandens tilkendegivelse til efterretning og erklærede sig indforstået med, at sagen forliges i overensstemmelse med tilkendegivelsen uden afsigelse af kendelse.

Hver part skal bære egne omkostninger og betale halvdelen af opmandens honorar og udgifter.

København, den 22. april 2004


Poul Søgaard